

POEMA BOIG (basat en versos de Maria Mercè Marçal)

Amb totes dues mans
alçades a la lluna,
obrim una finestra
en aquest cel tancat.

Avui, sabeu? les fades i les bruixes s'estimen.
Han canviat entre elles escombres i varetes.
I amb cucurull de nit i tarot de poetes
endevinen l'enllà, on les ombres s'animen.

Hereues de les dones
que cremaren ahir
farem una foguera
amb l'estrall i la por.
Hi acudiran les bruixes i les fades
de totes les edats.

El fum dibuixarà
l'inici de la història
com una heura de joia
entorn del nostre cos
i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons
que la terra rebrà.

Sí! Vindicarem la nit
i la paraula DONA...

Perquè a l'atzar agraïm tres dons:
haver nascut dona,
de classe baixa i nació oprimida.
I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.

Bruixes d'ahir, bruixes del dia,
per obrir la magrana tancada sense panys
ens hem calçat als dits els peücs de les fades.
I hem alçat, a l'esqueix de l'hora violeta,
una festa d'olors amb la trena desfeta.

Ens trobarem a plena mar,
arreu s'escamparà la vida
com una dansa vegetal.
Dins la pell de l'ona salada
serem cinc-centes, serem mil.

Perdrem el compte a la tombada,
junttes farem nostra la nit.
I llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament.

I llavors...
creixerà l'arbre...
de l'alliberament.

8 de març de 2021

alumnat de 5è A i 5è B